

Marjolein Tiemens-Hulscher, de vrouw achter 'Groen geloven'

'Niet langer denken vanuit het nut voor de mens'

Geen auto: het is een bewuste keuze in het gezin van Marjolein Tiemens-Hulscher (49). De gezinsleden doen alles per fiets, tot en met hun vakanties. Fietsvakanties, de afgelopen twee jaar naar Denemarken, op kleine campings in de natuur. Hoe primitiever hoe leuker, vinden Marjolein, haar man Herbert en hun kinderen Maarten van 11 en Annemoon van 13 jaar. 'Onze enige wens is een kraan,' zegt zij.

Het Driebergse gezin, parochianen bij Sint Petrus' Banden (Parochie Sint Maarten), koopt verder zijn groenten, zuivel- en vleesproducten bij biologische boerderij De Hondspol, net even buiten Driebergen. Van warm eten dat overschiet, worden in huize Tiemens-Hulscher volgende maaltijden bereid. De cv staat nooit hoog, apparatuur in de sluimerstand wordt zo veel mogelijk voorkomen. Op het dak van de woning staat een zonnecollector en er wordt belegd in windmolens. Kortom een groen, bewust levend gezin, dat van Marjolein. Maar er is meer. Zij is initiatiefneemster van 'Groen geloven', 'n eenvrouwsbedrijfje met als doel duurzaamheid zoveel mogelijk op anderen over te brengen: via workshops, cursussen, lezingen, advisering, publicaties. Zo gaf de in Wageningen afgestudeerde (plantenveredeling; zij deed jarenlang onderzoek in plantenbiotechnologie en biologische landbouw) afgelopen 29 maart de workshop/lezing 'Consumanderen' (van consuminderen en veranderen) in Driebergen, een en ander voorafgegaan door de gebedsviering 'Liefde voor de schepping'.

De parochiaan vindt het van belang dat zo veel mogelijk mensen 'duurzaam doen', voor haar een stap verder dan duurzaam zijn. 'Je moet je duurzaamheid ook in de praktijk waarmaken,' vindt ze. 'Een voorbeeld uit de parochie? We zouden naar een voorbereidingsavond op het vormsel gaan, in Doorn. Coen van Loon mailde en stelde carpoolen voor. Ik ant-

'Krokussen die open staan in de zon: zo mooi, daar zit iets Goddelijks in en dat besef geeft me de drijfveer goed met de natuur om te gaan.' FOTO JOS VAN DER MEER

woordde: prima, maar we kunnen ook fietsen. Dan heb je het over vijf, zes kilometer en dan haken de mensen, op één na, toch af. Dat vind ik jammer.'

Zegt: 'Het gaat om gewoontes. Bij ons past fietsen in het leefpatroon. Onze jongste háát auto's: het lawaai, de stank, hij schrikt van het gedrag van automobilisten, ze geven vaak geen voorrang. De auto neemt ook veel ruimte in, al dat asfalt bovendien. Wij hebben alleen een abonnement op de buurtauto. Die gebruiken we zo'n drie keer per jaar: wanneer we ergens met veel bagage heen moeten of als je maar moeilijk met het openbaar vervoer op de plek van bestemming kunt komen. Voor mij hoeft echt niet iedereen zonder auto, wel zou het mooi zijn wanneer mensen er bewuster mee

omgingen.'

We zouden de natuur serieuzer moeten nemen, vindt zij: 'Het gaat om respect. Tegenover andere mensen kunnen we dat meestal nog wel opbrengen, tegenover de rest van de schepping minder, terwijl de mensheid er slechts een klein onderdeel van uitmaakt. Nogal wat mensen zijn de verbinding met de natuur kwijtgeraakt en daardoor veronachtzamen ze haar. Ik keek met mijn zoon naar de film *Earth*. Op de afteling stond dat bij onveranderd mensengedrag de ijsbeer in 2030 uitgestorven zal zijn. De tranen stroomden over die jongen zijn wangen. Toen legde ik uit dat we daarom geen auto hebben, weinig vlees eten en de verwarming niet zo hoog zetten. Hij dacht even na en vroeg: redden we het dan,

mama? Ik knikte maar, hij zei toen: dan moet wel iedereen meedoen. Ik dacht: jij met je 11 jaar snapt waar het om gaat.'

Ze weet best dat je om zo te denken niet gelovig hoeft te zijn: 'Maar gelovigen krijgen wel iets mee van liefde voor de schepping. En van daaruit is duurzaamheid te ontwikkelen. Je kunt er bovendien discipline uit halen, en motivatie om vol te houden. Overigens geniet ik enorm van mijn bewuste omgang met alles. Laatst waren de sluitingen van mijn fietstas afgebroken. In plaats van nieuw te kopen heb ik de bandjes gerepareerd met spullen die ik nog had liggen. Dat geeft 'n enorme kick, daar word ik blij van.'

Het 'groen geloven' gaat voor haar verder dan christelijk rentmeesterschap: 'Bij die term staat de mens wat mij betreft nog te veel centraal en boven de natuur. Ik vind dat we naar partnerschap toe moeten, naar gelijkwaardigheid, niet denken vanuit het nut voor de mens. Ik ervaar Gods aanwezigheid in alles om mij heen. Krokussen die open staan in de zon: zo mooi, daar zit iets Goddelijks in en dat besef geeft me de drijfveer goed met de natuur om te gaan.'

Op haar website staan 'de Tien Geboden voor een duurzame levenshouding'. Het gebod – eigenlijk meer een richtlijn, zegt zij – dat haar het meeste lief is, luidt 'Een voor allen, allen voor een': 'Alles komt daarin samen: duurzame bronnen gebruiken; voedsel, grondstoffen, water en land eerlijk delen; zorg dragen voor de aarde en een veilige leefomgeving voor iedereen, ook in de Derde Wereld. Zodat we de natuur niet exploiteren alsof het een ding is maar verantwoord met haar omgaan en zij er ook nog in leefbare staat is voor volgende generaties.'

Verdere informatie: www.groengeloven.com. De afgelopen periode stond in De Klaren (Driebergse editie parochieblad) een serie over deze Tien Geboden.

Jos van der Meer